

λοκτηματαίαι γίνονται κοινωνισταί και τοὺς χαρίζουν χιλιάδας στρεμμάτων και οἱ κοινωνισταί γίνονται ιδιοκτῆται και τοὺς ἀρπάζουν ἑκατοστύας στρεμμάτων.

Καὶ ἡμεῖς νὰ νομίζωμεν ὡς τώρα ὅτι ὁ κ. Ζυγομαλάς εἶναι τῆς τάξεώς μας ἄνθρωπος, ἀκτῆμων ! !

Ὅσοι ξένοι παρεπιδημοῦσιν εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τὰς τελευταίας ἑαρινὰς ἡμέρας δὲν δύνανται νὰ πιστεύσωσι τὴν ἐποχὴν, ἥτις εἰς τὸν τόπον τοὺς τοὺς καλύπτει μὲ νέφη μελανώτατα και μὲ παχυτάτας χιόνιας. Τινὲς τούτων περιφέρονται εἰς τὰς ἀνοικτάς ὁδοὺς, και ἀτενίζοντες ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πρὸς τὸν ἥλιον τὸν ἀπολαμβάνουσιν ὡς χρυσὴν βασιλόπηταν. Ἄλλοι ζωγραφίζουσι πλείστας τοποθεσίας μαγευτικάς, κόποντες πάντοτε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸν οὐρανὸν διὰ νὰ τὸν βλέπωσι τοῦλάχιστον ὡς σκηνογραφίαν εἰς τὰς πατρίδας των και ἄλλοι ἀνέρχονται εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ἀπὸ τῆς ὁποίας πλέον δὲν ἤξεύρουσι τί νὰ πρωτοθαυμάσωσι και ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ ἀπολιθοῦνται ἐκεῖ μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα μάρμαρα και τότε μόνον συνέρχονται, ὅταν περὶ τὴν ἐσπέραν ὁ γέρον ἀπόμαχος — ἀρχαιοφίτης και αὐτὸς — τοὺς ὑπενθυμίζει ὅτι δὲν ἀποτελοῦσι μέρος τῆς Ἀκροπόλεως, και ὅτι δέον ν' ἀναβάλωσι τὴν ἐκπληξίν των διὰ τὴν αὔριον.

ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ-ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ

ΕΥΡΩΠΗ

(Πλατεῖα Συντάγματος)

Σήμερον Σάββατον ἔφθασαν

ΣΤΡΕΙΔΙΑ

γῆρων, ἃς ἀγοράσω και ἐγὼ ὀλίγην εὐσέβειαν, διὰ νὰ τὴν πωλήσω κατόπιν, ὅταν ἐπανέλθω εἰς τὸν κόσμον.

— Ἀλλὰ διατί δὲν θέλετε νὰ ὁμιλήτε περὶ τῆς νεκρᾶς και τοῦ φίλου σας ὁμοῦ;

— Διότι ὁ φίλος μου ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἀδίκημα νὰ ἐπανορθώσῃ, και διὰ τοῦτο ἡρώτα περὶ αὐτῆς. Προϋτίθετο μάλιστα νὰ τελέσῃ μνημόσυνα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς της.

— Ἄ, αὐτὸ εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον του ! εἶπεν ἡ Ἀγάπη μὲ φωνὴν ἐκφράζουσαν βαθύ παράπονον και πᾶσαν τὴν πικρίαν τῆς ἀπογνώσεως, ὥστε ἡ Καικιλία παρ' ὀλίγον θὰ συνεκινεῖτο. Φαίνεται ὅτι ὁ φίλος σας σκυθρωπάζει και ἀγαπᾷ τὰς νεκρωσίμους τελετάς.

— Ἐκεῖνος ; ὦ, τούναντίον, εἶναι πολὺ φαιδρὸς, εἶπε μετὰ σκληρότητος ἡ Βενετή.

— Ἄ, εἶναι φαιδρὸς. Χαίρω.

— Πῶς λαμβάνετε τὸν κόπον νὰ χαίρετε ; τί σας μέλει ;

— Εὐχομαι ὅλοι οἱ φίλοι σας νὰ εἶναι φαιδροὶ και νὰ εὐτυχῶσι.

— Τοῦτο εἶναι χρέος ὑμῶν, ὡς μοναχῆς, νὰ δέησθε ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου.

— Βεβαίως. Καὶ εἶναι ἑγγαμὸς ὁ φίλος σας ;

— Ἐγγαμὸς ; . . . ὅχι . . . δὲν εὐκαιρεῖ.

— Δὲν εὐκαιρεῖ εἰς τί πράγμα ;

— Δὲν εὐκαιρεῖ νὰ νυμφευθῇ.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Προχθὲς ἐκυκλοφόρει εὐχαριστήριον ἑγγραφον, ὡς μετοχῇ, εἰς τὰς χεῖρας τῶν μεσιτῶν, τὸ δρυῖον ἀπευθύνετο πρὸς τὸν βοηθήσαντα τὴν ἀγορὰν κύριον Βοῦρον κατὰ τὰς πονηράς ταύτας ἡμέρας.—

Νομίζομεν, ὅτι πάντες μαντεύετε τὴν ἀπάντησιν.

— Ἐν ἑκαμα τίβοντση νὰ σᾶς χαρῶ, χρουσοὶ μου γυιοί, ἄμαντες ἔχετεν ἄλλοντες τὸν νοῦν σας.

Ἰδοὺ καὶ ἕνα ἐπίγραμμα ἐνὸς μεσίτου πρώην ποιητοῦ:

Μιὰ λιτανεῖα νὰ γενῇ ψηλὰ σὲ μιὰ ταρατσα
γιὰ τὸ Σιὸρ Κωστάκη μας ποῦ ἔσωσε τὴν πιάτσα·
δὲν εἶν' ἀνάγκη ἀπὸ παππᾶ, οὐτ' ἀπὸ πετραχεῖλια
Θὰ πῇ ὁ Ζαφείρης τὴν εὐχὴ μὲ τὰ γυμνά του χεῖλια.

Εἰς τὸ πείσμα ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων τοῦ νὰ κλείωνται τὰ καταστήματα κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν, τὴν νύκτα τοῦ Ἀγίου Ἐλευθερίου ἠγοήθησαν τρία ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου ὑπὸ τῶν νυκτοκλεπτῶν. Τὰ κλαπέντα ἀντικείμενα θὰ ἐμάθετε ἐκ τῶν ἄλλων ἐφημερίδων, ἐκείνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἡμεῖς γνωρίζομεν εἶναι, ὅτι οἱ λωποδύται χωροῦσιν ὅλον ἐπὶ τὰ ἔχνη τῆς ἀστυνομίας και ὑπάρχει ἐλπίς ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ τὴν ἀνακαλύψουν.

Ἐξ ἀγορεύσεως συνηγόρου.

Καὶ μὴν ἀπορήσητε κύριοι δικασταί ὅτι δὲν ἀνεγνώρισεν ὁ τραυματισθεὶς τὸν κατηγορούμενον, διότι εἰς τὰ Μέγαρα οἱ πλείστοι σχεδὸν εἶναι τοιοῦτοι φουστανελλοφόροι ἀνασθηματῖαι !

— Διατί ;

— Ἐχει πολλὰς . . . ἀσχολίας.

— Μένει πάντοτε εἰς τὴν Βενετίαν, ὁ φίλος σας ;

— Ἦδη πιστεύω νὰ ἔχῃ φθάσει εἰς τὸ Αἰγαῖον.

— Εἰς τὸ Αἰγαῖον ;

— Ναί. Ἐμαθον ὅτι ἡτοιμάζετο δι' ἐκστρατείαν.

— Ἐκστρατείαν ;

— Βεβαίως. Οὐδέποτε ὁ φίλος μου ἔπαυσε νὰ ἐκστρατεύῃ.

— Καὶ κατὰ τίνων θὰ ἐκστρατεύσῃ αὐτὴν τὴν φορὰν ;

— Κατὰ τῶν Γραικορρωμαίων βεβαίως.

Ἡ Αὐγούστα ἐσιώπησε.

— Οὕτω λοιπόν, ἂν συναντήσω προσεχῶς τὸν φίλον μου τί νὰ τῷ εἴπω περὶ τῆς Αὐγούστης ; ὅτι ἀπέθανε ;

— Εἴπατέ τῷ ὅτι θέλετε.

— Ἀλλὰ ζῇ λοιπόν ;

— Τίς ἤξεύρει ;

— Τέλος, τί προτιμᾶτε ; νὰ ζῇ ἢ νὰ ἔχει ἀποθάνει ;

— Εἴπατέ τῷ ὅτι ἀπέθανε.

— Μήπως ἡ Αὐγούστα σᾶς ἔχει ἐμπιστευθῇ παραγγεῖλαιαν τινα, οἵανδήποτε ;

— Ὅχι, κυρία.

(ἰχολουθεῖ)

Μποέμ.